

המדרגות, או השכינה תתחזק כנגדו
למטה, לסלק ממנה כל פוחות הטמאה
ודאי. ויתקן הכל בתקון שלם, בקדושה
עליונה כמו שראוי.

לאתפושא מינה כל סטרין מסאבין
ודאי. ויתתקן כלל בתקונא שלים,
בקדושתא עלאה פדקא גאות.

קמו [פני השיבה] בלם וברכו
אותו [למשה רבינו].

קמו בלהו וברכו לה.

ליל י"ב בניסן

פתיחה לתיקוני או"א

קם אברהם תקון החסיד ואמר, עכשו
ודאי צריך לתקן התקונים של אבא
ואימא שתלויים במזל הגיה.²⁰⁰

קם אברהם סבא חסידא ואמר,
השתא ודאי אצטריך לאתקנא תקינין
דאבא ואימא דתלין מהאי מזלא.

קום אליהו הנביא הנאמן, ותקן
התקונים האלו של אבא ואמא.

קום אליהו נביאה מהימנא ואתקין
תקינין אלין דאבא ואימא.

קם אליהו הנביא הנאמן, פתח
ואמר: והחכמה [אבא] מאין [פתח -
ארד] תמצא, ואי זה מקום בינה
[אימא] (איוב כה יב). בא וראה, המזל
התחתון [תקון י"ג] התפשט במדרגותיו
[פירוש, דרך חיד וגרון ויחודם],²⁰¹
והוציא אבא ואמא, לנלות סודות
שנסתרים למעלה.²⁰² אבל בא וראה,

קם אליהו נביאה מהימנא פתח
ואמר, והחכמה מאין תמצא ואי זה
מקום בינה (איוב כה יב). תא חזי
אתפשט מזלא תתאה בדרגוי ואפיק
או"א, לגלאה רזין דטמירין לעלא. אבל

200. עי' אד"ז רצב ע"א, דא"א נכללו במזלא ובו תלויים, ועי' כללי חכמת האמת ריש סי' סח עמ' שמו: "אבל
א"א עומדים תחת המזל, ובמזל הם נכללים"; עי' ע"ח של"ג פ"ד, נא, ע"ג, ד"ה מהחברים; קל"ח פתח קיא
עמ' שיד: "אבא ואימא הם התפשטות חכמה סתימאה בסוד חד"ר, הכלולים שם, אחר שנתפשטו בסוד
הדיקנא. ונשרשים בסוד מזל נוצר ומזל ונקח".

201. ועי' ע"ח שט"ז פ"א, עמ' עח ע"ד, בקל"ח פתח קיד.

202. האורות לא נודעים למעלה, אלא ע"י שיורדים ומתפשטים למטה ואז יודעים מה היה למעלה.

בְּזֶה הַזְמַן הַעֲלִיזוֹן נִכְלָלוּ שְׁלֹשָׁה רִישֵׁי
 [שְׁל אָרִיד] וְדַאי וְשִׁבְעַתְּקוּנִים עֲלִיזוֹנִים
 [הוּז תִּיקוּנֵי הַרְאֵשׁ שֶׁל אָרִיד]²⁰³, שְׁפָדָה
 צָרִיד לְהַנְהִיג הַכֹּל בְּהַנְהִיגָה שְׁלֵמָה.
 וּמִשָּׁם הַכֹּל הִתְחִיל לְהִתְפַּשֵּׁט לְמִטָּה
 בְּסוּד שֶׁל שְׁלֹשָׁה. אָבֵל בֵּא וְרֵאָה,
 חֲכֻמָּה [אָבָא וְאִמָּא] הִיא לְמַעְלָה [מִן
 הַחֻזָּה], בִּינָה הִיא לְמִטָּה [מִן הַחֻזָּה].
 מַהוּ בִּינָה? אֵלָּא זֶה יִשְׂרָאֵל סְבָא
 וְתַבּוּנָה.²⁰⁴ וְסוּד זֶה יִי"ה.²⁰⁵ זֶה [סוּד]
 אָבָא וְאִמָּא, וְי' לֹא נִפְרַד לְעוֹלָם, ה', [זֶה
 סוּד] יִשְׂרָאֵל סְבָא וְתַבּוּנָה, וְלִפְעָמִים הֵם
 ד'ו.²⁰⁶ וְהַכֹּל [בִּיחֻד] הֵם יו"ה. אָבֵל בֵּא
 וְרֵאָה, לְפִיכָד אָבָא וְאִמָּא מִבִּינָה [שְׁל
 אָרִיד] יוֹצְאִים²⁰⁷ לְכֹלֹל הַכֹּל כְּאֶחָד.²⁰⁸
 שְׁהָרֵי הַחֲכֻמָּה [או"א] לְמַעְלָה [מִן
 הַחֻזָּה] הִיא יוֹצְאָת וְנִאֲמָר בָּהּ: וְהַחֲכֻמָּה
 מֵאִין תְּמוּצָא, [אִין] אֵלּוּ הַשְּׁלֹשָׁה
 הַרְאֵשִׁים הַעֲלִיזוֹנִים [שְׁל אָרִיד]. וְלִפִּי

תָּא חֲזִי בְּהֵיא דִיקְנָא עֲלָאָה תְּלַת רִישֵׁין
 אֲתְכִלִּלוּ וְדַאי וְשִׁבְעַתְּקוּנִין עֲלִאִין
 דְּהִכִּי אֲצִטְרִיד לְדַבְּרָא כְּלָא בְּדַבְּרָנוּתָא
 שְׁלִים. מִתְּמַן שְׁרִי לְאֲתַפְּשֵׁטָא לְתַתָּא
 כְּלָא בְּרִזָּא דְתַלְתָּ. אָבֵל תָּא חֲזִי חֲכֻמָּה
 אִיהִי לְעֵלָּא בִּינָה אִיהִי לְתַתָּא. מֵאִי
 בִּינָה. אֵלָּא דָּא יִסו"ת. וְרִזָּא דָּא יִי"ה. י'
 דָּא או"א, וְי' לֹא אֲתַפְּרֵשׁ לְעֲלֻמִּין. ה'
 יִסו"ת, לְזִמְנִין אֲנֻן ד'ו. וְכֹלָא אִיהִי
 יו"ד. אָבֵל תָּא חֲזִי בְּגִין כְּדָּא או"א מִבִּינָה
 נִפְקִין לְאֲתַפְּלֵלָא כְּלָא כְּחַד. דְּהָא חֲכֻמָּה
 מְלַעֲלָא נִפְקַת וְאֲתַמַּר בָּהּ וְהַחֲכֻמָּה מֵאִין
 תְּמוּצָא, אִלִּין תְּלַת רִישֵׁין עֲלִאִין. וּבְגִין

203. עי' באד"ז רפט ע"ב, "בדיקנא דא תלת רישין דאמינא מתפשטין"; קל"ח פתח קז: "כל התלת רישין [של א"א] מאירים בדיקנא, כי היא ממש גילוי ההנהגה הזאת של חד"ר". ועל מה שאמר בהמשך שגם הז' תיקוני רישא דאריך נכללים בדיקנא, עי' אדיר במרום עמ' קץ: "אך סוד הענין הוא, כי ז' תיקונים יש בראש של הא"א, והם באין מעתיק... ועל כן הז' תיקוני רישא מאירים בדיקנא, ו' ב"ב תיקונים בסוד הזכר [מזל נוצר] והשביעי ב"ג בסוד הנקבה".

204. עי' ע"ח שער י"ד פ"ה ח"א עמ' עב ע"א, דאמא - בינה כוללת יש"ס ותבונה; פח"ד סי' נא, כללי ח"ה, סי' עז.

205. שבשם י' כנגד חכמה, ה' כנגד בינה, עיי"ש שט"ו פ"ד, עז, ע"ב וע"ג.

206. עיי"ש, אות ה' היא חיבור.

207. ולא יוצא אבא מחכמה, אלא עם אימא מבחינת בינה שבאריך, וזה הגרון, ועי' שם ש"ג פ"א, סט, ע"ג. ואף שמפורש בכמה מקומות אחרת, כגון במבול"ש ש"ב, ח"ב, ספ"ז, ל"ב סע"א, שאבא יצא מסוד החסד דחכמה ואימא יצא מסוד הגרון שהוא בינה, כבר מבואר שם, שהגרון נתלבש בתוך אור החסד שבחכמה, ואז יצא אבא מסוד החסד ואימא מסוד הגרון; קל"ח פתח קיד עמ' שך: "[החידן] שהוא הזכר של הגרון, שהוא חכמה [של הבינה], והגרון הוא בינה [של הבינה]".

208. עי' באד"ז ר"צ ע"א: "חכמה אב, בינה אס, חכמה ובינה בחד מתקלא אתקלו; ועי' מב"ש ש"ד, ח"ב תחילת פ"ב, לד, ע"א, או"א כחדא נפקין וכחדא שריין.

שָׁלֵא נִמְצָא שָׁם מְקוֹם לְבִינָה, 209 פְּתוּב:
וְאִי זֶה מְקוֹם בִּינָה. אָבֵל בִּינָה [יסו"ת]
יּוֹצֵאת לְמַטָּה [מִן הַחֹזֶה שֶׁל אֲרִיךְ] בְּזִמְנָן
שְׁאוּתָם עֲלֵיוֹנִים [או"א] יוֹרְדִים לְצֵאת
תַּחַת הַגְּרוֹן. 210

כִּף דְּלָא אֲשַׁתְּכַח אַתְר תַּמָּן לְבִינָה, כְּתִיב
וְאִי זֶה מְקוֹם בִּינָה. אָבֵל בִּינָה נִפְקַת
לְתַתָּא בְּזִמְנָא דְאַנּוֹן עֲלָאִין נְחֵתִין לְנִפְקָא
תַּחַת גְּרוֹנָא.

וּבֵא וְרֵא, כְּמוֹ שְׁלִמְעֵלָה [בְּאֲרִיךְ] הַכֹּל
נִכְלָל בְּשִׁלְשָׁה [רֵאשִׁים], כִּף יּוֹצֵא הַכֹּל
בְּסוּד שֶׁל שְׁלֹשָׁה. וּמְשַׁנֵּי הָרֵאשִׁים
הָעֲלִיוֹנִים 211 יֵצְאוּ אֲבָא וְאַמָּא, 212 זֶה לְצַד
יְמִין וְזֶה לְצַד שְׂמָאל. אָבֵל הַמְּזֻל, זֶה
יּוֹצֵא [מִן] הַסּוּד שֶׁל הָאֹיִר הָעֲלִיוֹן, 213
וְאִז הַתַּחֲלָקוֹן מִמֶּנּוּ או"ר 214. [הַמְּזֻל]
נּוֹטֵל או"ר [שֶׁל או"ר] לְיְמִין וְהֵם
חֲמִשָּׁה פְּעָמִים אֹר, הַתַּפְּשֵׁט וְהַלְבִּישׁ
הַזְרוּעַ הַיְמִין [שֶׁל אֲרִיךְ], 215 [וְזֶה כְּנֶגֶד
אֲבָא], וְנּוֹטֵל שְׁלוֹ בְּגוּף. 216 [שֶׁל או"ר]
הַתַּפְּשֵׁט בְּצַד אַחַר, וְנַעֲשִׂית חֲמִשָּׁה
פְּעָמִים 217, וְהֵם נ' שְׁעָרֵי בִינָה [וְזֶה כְּנֶגֶד
אִמָּא], וְהַתַּפְּשֵׁט וְהַלְבִּישׁ זְרוּעַ שְׂמָאל,

וְתֵא חֲזִי כְּמָה דְלַעֲלָא כְּלָא בְּתַלַּת
אֲתַכְּלִיל, הֵכִי נִפִּיק כְּלָא בְּרִזָּא דְתַלַּת.
וּמְתַרִּין רִישֵׁין עֲלָאִין נִפְקוּ או"א דָּא
לְסַטְר יְמִינָא וְדָא לְסַטְר שְׂמָאלָא. אָבֵל
מְזֻלָּא דָּא רְזָא דְאֹיִר עֲלָאָה אִפִּיק, וּכְדִין
אֲתַפְּרְשׁוּ מִנָּה או"ר י'. נְטִיל אֹר
לְיְמִינָא וְאַנּוֹן ה' זְמַנִּין אֹר, וְאֲתַפְּשֵׁט
וְאֲלַבִּישׁ דְרוּעָא יְמִינָא, וְנְטִיל דִּילָהּ
בְּגוּפָא. אֲתַפְּשֵׁט י' בְּסַטְר אַחֲרָא
וְאֲתַעֲבִידַת ה' זְמַנִּין י' אֲלִין נ' שְׁעָרֵי
בִּינָה, אֲתַפְּשֵׁט וְאֲלַבִּישׁ דְרוּעָא שְׂמָאלָא,

209. טעם הדבר, ע"י בעץ חיים ש"א פ"ח, נה, ע"ב; ובשער הקדמות שער א', ביאור תקון ע"י ותקון א"א, נו, סע"ב, דאין כח בבינה דאריך לקבל אור דעת' בהיותה קרובה בראש, אלא רק בהיותה רחוקה בגרון.

210. מבואר, שרק כדי להוציא את או"א ביחד עם יסו"ת יורדת הבינה תחת הגרון, ועוד בגלל שלא"א אין כח לסבול את אור של עתיק.

211. דהיינו הגולגולתא וחכמה סתימאה, באמת אלו הם השני הראשים באריך, והרדל"א מעליהם, ואח"כ השנים נתחלקו לשלשה, ע"י כללות האילן פ"ח א', שע"ר עמ' רעח; וראה להלן הערה 213.

212. אף שאו"א יוצאים מבינה תחת שני ראשים אלו, אבל מכחם (של שני הראשים) ומהארתם יוצאים, ע"י פח"ד סי' נ.

213. בסוד אוריא שהוא הראש השלישי של אריך, שנמצא בין שני הראשים, ואז נעשו שלש. ושם באוריא גנוז דעת דעתיק, סוד ההנהגה, שעובר דרך המזלא; עיין על החידוש הנפלא הזה באדיר במרום ח"א עמ' קלה: "והענין כי המזל ונקה יש בו בחינות מסוד והכתרא מן האוריא, ומן החכמה סתימאה... ובסוד אחר הוא [המזל ונקה] הוא מחבר או"א בסוד זווג. וזהו נמשך מן האוריא כנ"ל שהוא מחבר את הכתרא ואת המוחא".

214. שכן אוריא הוא אותיות אור י', ע"י ת"ז תי' ה', יט, ע"א.

215. חו"ב של או"א עולם האצילות, היינו מלבישים הזרועות - חו"ג - של אריך, ע"י שערי רמח"ל עמ' קלט, הערה יג, ועמ' שכג, סי' מ.

וְנָטִיל דִּילְהּ בְּגוּפָא. לְבַתֵּר אֲתַפְּרִשְׁן
 או"א לְעֵלָא, יסו"ת לְתַתָּא. דְּהָא בְּזַמְנָא
 דְּנַחְתּוּ בְּדַרְגֵיהוּ עֲבָדוּ דְרַגִין מְדַרְגִין
 חֲכִי, עַד דְּעֵילִין בְּרִישָׁא דְמַלְפָּא וְעַבְדִין
 תַּמְן אַנּוּן מַחִין דִּילְהּ. דְּהָא אַבָּא פְּלָא
 אִיהוּ חֲכָמָה, אִימָא פְּלָא אִיהִי בִינָה
 וְדָאִי. וּבְהָהוּא זְמַנָּא אֲתַפְּשְׁטֵן רַגְלֵיהוּ
 עַד סוּפָא דְדַרְגִין. דְּהָא בְּרִזָּא דְלַהוּן
 בְּמַזְלָא אֲתַפְּלִילוּ, וּפְשִׁיטוּ דְמַזְלָא אַנּוּן,
 דְּאֲתַמַּר בְּהוּ הַנְּסֻתָּרַת לְה' אֱלֹהֵינוּ (דְּבָרִים
 כט כח) בְּגִין דְּתַחֲוֹת מַזְלָא דָּא אֲתַפְּלִילוּ.
 מִתַּמְן וּלְתַתָּא לְמִיעַל בְּרִישָׁא דְמַלְפָּא
 מִתַּפְּשְׁטִין עַד סוּפָא דְדַרְגִין פְּמָה
 דְּאֲתַמַּר.

וְנָטִיל שְׁלוֹ בְּגוּף. אַחַר כֶּד נְחֻלְקִים אַבָּא
 וְאִמָּא לְמַעְלָה [בְּחֻצֵי הַעֲלוּיָן שֶׁל אֲרִיךְ
 מִהֲנֵרוֹן עַד הַחֹזֶה], וַיִּשְׂרָאֵל סָבֵא
 וַתְּבוּנָה לְמִטָּה [בְּחֻצֵי הַתַּחְתּוֹן].²¹⁶ שְׁהָרִי
 בְּזַמְן שְׁיָרְדוּ בְּמַדְרַגּוֹתֵיהֶם עָשׂוּ מְדַרְגּוֹת
 מִמְדַרְגּוֹת כֶּד, עַד שְׁנַכְנְסוּ בְּרִאשׁ הַמְּלָךְ
 [זְעִיר אַנְפִין], וְעָשׂוּ שֵׁם הַמּוֹחֹת שְׁלוֹ.²¹⁷
 שְׁהָרִי אַבָּא בְּלוֹ הוּא חֲכָמָה, וְאִימָא פְּלָה
 הִיא בִינָה וְדָאִי.²¹⁸ וּבְאֹתוֹ זְמַן נִתְּפְשְׁטוּ
 רַגְלֵיהֶם עַד סוּף הַמְדַרְגּוֹת.²¹⁹ שְׁהָרִי עַל
 פִּי הַסּוּד שְׁלָהֶם הֵם נְכַלְלִים בְּמַזְלָא, וְהֵם
 הִתְּפְשְׁטוּתוֹ שֶׁל הַמַּזְלָא, [עַל דְּרַךְ]
 שְׁנֵאמַר לְגַבְהָם: הַנְּסֻתָּוֹת לִיהוּה
 אֱלֹהֵינוּ²²⁰ (דְּבָרִים כט,כח), פִּיּוֹן שְׁנַכְלָלוּ
 תַּחַת הַמַּזְלָא הַזֶּה [וְאִינֵם נְרָאִים]. מִשֵּׁם
 וּלְמִטָּה, [הֵם עוֹמְדִים] לְהַכְנֵס בְּרִאשׁ
 הַמְּלָךְ [ז"א], וּמִתְּפַשְׁטִים עַד סוּף
 הַמְדַרְגּוֹת, כְּמוֹ שְׁנִתְּבָאֵר [לְעִיל].

וְהַכִּי אֲשַׁתְּכַחוּ מַלְיָן מִתַּפְּשְׁטֵן בְּסִטְרֵיהוּ
 לִימִינָא וְלִשְׂמָאלָא. וְרִזָּא דָּא וַיִּיצֵר ה'
 אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם (בְּרִאשִׁית כ ז). וַיִּיצֵר

וְכַד נִמְצְאוּ הַדְּבָרִים מִתַּפְּשְׁטִים בְּצַדְדֵיהֶן
 לְיָמִין וְלִשְׂמָאל [זְכָר וּנְקֵבָה, חֶסֶד
 וְרִין].²²¹ וְזֶה סוּד: וַיִּיצֵר יְהוָה אֱלֹהִים אֶת
 הָאָדָם²²² (בְּרִאשִׁית כו,ז), וַיִּיצֵר - [פְּתוּכ]

216. דהיינו מהחזה עד הטיבור של אריך, עי' כללי חכמת האמת סי' עו עמ' שגב.

217. עי' קל"ח פתח קיב קיג, ועי' בע"ח של"א, פ"א, ח"ב לב, ע"ד; ועי' אדיר במרום עמ' קלה.

218. עי' באד"ז ר"צ ע"א: "חכמה - אב, בינה - אם".

219. עי' עץ חיים של"א פ"ג, לד, סע"א, רע"ב, ופח"ד סי' נג, עמ' קצא: "והנה יסו"ת אח"כ צריכין להתלבש בז"א, ומפני זה נתפשטו הרגלים עד סוף האצילות בהתפשטותם הזה, מה שמצד עצמם לא היו צריכים להיות אלא עד הטיבור, עד המקום שמסיים המזל דא"א, כי אין או"א אלא התפשטות המזל עצמו", ועיין כללי חכמת האמת, סי' ע"ו.

220. "הנסתרות" - זה סוד או"א, "לה" שנכללו בה' - דהיינו המזל של אריך.

221. עי' כללי חכמת האמת סי' סז, עמ' שמה.

222. עי' אד"ר, קמא, ע"ב.

בשתי יודי"ם, וזה [סוד] צירי [שהוא
 פנגר] בינה, שמשם [מן בינה של ארץ]
 יוצאים אבא ואמא כמו שנתבאר,²²³ והם
 שני יודי"ם. ובכלם²²⁴ [נמצאים] שני
 יודי"ם, שהרי אבא ואמא - [פנגר] י'
 אחת, ישראל סבא ותבונה [פנגר] י'
 אחרת. ועוד, אבא - י', אימא - י', ישראל
 סבא - י', תבונה - י', הכל הוא סוד זכר
 ונקבה. ובגלל שפאן [הפרצופים] יוצאים
 [בסוד] זכר ונקבה, כך הכל תקן למטה
 בסוד של זכר ונקבה.²²⁵ לפיכך [פתוב]:
 וייצר] יהוה אלהים²²⁶ את האדם. שהרי
 הדברים מתחילים מלמעלה, ויורדים
 במדרגותיהם למטה, בסדור שלם כמו
 שראוי.

בתרין יודי"ן ודא צירי בינה, דמתמן
 נפקין או"א כמה דאתמר, ואנון תרין
 יודי"ן. ובכלא אנון תרין יודי"ן, דהא
 או"א י' חד, יסו"ת י' אחרנא. ועוד
 אבא י' אימא י' יש"ס י' תבונה י', פלא
 רזא דכורא ונוקבא. ובגין דהכא נפקין
 דכורא ונוקבא, הכי פלא אתתקון לתתא
 ברזא דדכורא ודנוקבא. בגין כך ה'
 אלהים את האדם. דהא מלין שראן
 לעלא ונחתין בדרגיהון לתתא בסדורא
 שלים פדקא יאות.

פתיחה לתיקוני ז"א

קם אברהם וברך אותו ואמר: ברוך
 תהיה אליהו הנביא הנאמן לעתיק וימין.
 הרי עכשו צריך לתקן תקוני המלך
 הקדוש [ועיר אנפין] כמו שראוי.

קם אברהם וברך לה ואמר, בריך
 תהא אליהו נביאה מהימנא לעתיק
 יומין. הא השתא אצטרריך לאתקנא
 תקוני מלכא קדישא פדקא יאות.

קום הרועה הנאמן, והתחל בתקונים
 אלו, של המלך הקדוש.

קום רעיא מהימנא ושרי בתקונין
 אלין דמלכא קדישא.

קם הרועה הנאמן, פתח ואמר:
 ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום
 וגו' (שם לו, לא-לט). כבר נאמר שהכל

קם רעיא מהימנא פתח ואמר (שם לו
 לא-לט) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ
 אדום וכו'. הא אתמר דכלא מהאי

223. לעיל, עמ' תמז, אצל הערה 207. ועיין פח"ד סי' י, עמ' קמ"ו הערה 51; ועוד.

224. דהיינו או"א וישס"ת.

225. עי' אדר"ז ת' ע, קכט, ע"ב; ועוד. ועי' שערי רמח"ל, כללי חכמת האמת, סי' מו. עמ' שכח, קל"ח פע"ב..

226. שני שמות אלו הם בבחי' זכר ונקבה, כנגד ז"ן.

תְּלוּי מְזוּהָ [בְּמִיתַת הַמַּלְכִּים]. וְהַכֵּל לֹא
 נִתְקַן²²⁷ עַד הַיּוֹמָן שְׁיִצָּא [שֵׁם] מִ"ה
 הַהוּא הֶעֱלִיִן.²²⁸ וְאִזּוּ הַכֵּל תִּקַּן בּוֹ בְּסוּד
 אָדָם.²²⁹ וְזוּהָ מַה שְּׁפָתוֹב [בְּמִלְדָּה
 הַשְּׁמִינִי]: וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ מְהִיטְבָּאֵל (שֵׁם
 שֵׁם, לט.)²³⁰ שְׂאָדָם הוּא כְּלָל שֶׁל זִכְרָא
 וְנִקְבָּהָ,²³¹ אָדָם זִכְרָא, חוּהָ נִקְבָּהָ.²³² וְזוּהָ
 וְזוּהָ אָבָא וְאִמָּא.²³³ אִזּוּ [נִאָמַר]: כִּי הוּא
 הִיְתָה אִם כֵּל חַי (שֵׁם ג, כ). שְׁפַהֲתַחְלָה²³⁴
 [נִאָמַר]: וַיִּמְלֹךְ... וַיָּמָת (שֵׁם, לו, לב-לט),
 אָבָל עֲכָשׁוּ: אִם כֵּל חַי, וַדַּאי. וְזוּהָ
 [מְהִיטְבָּאֵל]: מִ"ה [כְּמִנְיָן אֲדָרָם] י"ט
 [כְּמִנְיָן חוּ"ה]²³⁵. בֵּא"ל - זֶה יָמִין [שֵׁם
 א"ל, בְּחִינַת יָמִין, חֶסֶד]. שְׁפַהֲתַחְלָה
 [כְּתוּב]: כְּרִיאֲשִׁית כְּרִיא [אֱלֹהִים, בְּחִינַת
 שְׂמֹאֵל, דִּין] (שֵׁם א, א). אַחַר כֵּךְ כְּרִיאֲשִׁית

תְּלוּיָא. וְכִלָּא לָא אַתְקַן בְּרַ בְּזִמְנָא דְנִפְיָא
 הַהוּא מִ"ה עֲלָאָה, וְכַדִּין כְּלָא אַתְקַן בְּהַ
 בְּרִיאָא דְאָדָם. וְהִינּוּ דְאִתְמַר וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ
 מְהִיטְבָּאֵל. דְאָדָם אִיהוּ כְּלָלָא דְכַוְרָא
 וְדַנּוּקְבָא. אָדָם דְכַר, חוּהָ נִוּקְבָא. וְדַא
 וְדַא אוּ"א. כְּדִין כִּי הוּא הִיְתָה אִם כֵּל
 חַי (שֵׁם ג, כ). דְבִקְדָמִיתָא וַיִּמְלֹךְ וַיָּמָת,
 אָבָל הַשְּׁתָא אִם כֵּל חַי וַדַּאי. וְדַא מִ"ה
 י"ט. בֵּא"ל דַּא יְמִינָא. דְבִקְדָמִיתָא
 כְּרִיאֲשִׁית כְּרִיא אֱלֹהִים. לְבַתֵּר כְּרִיאֲשִׁית

227. כלומר, אף שזכור לעיל בתי' ראשון דדיקנא תי' ג' עולמות, ובתי' ב' ו' יש ענין ש"ך שכה' ופ"ר דינים, אין זה סוף התי' עד שיבוא המלך השמיני הדר שהוא מ"ה החדש.
228. עי' ע"ח ש"ז פ"ג, ח"א, פה, ע"א: "ואח"כ יצאו ז' מלכים אחרים, דמ"ה, והם זר"ן דמ"ה, ונקרא הדר [מלך השמיני], שהוא ז"א דמ"ה, [וזה כולל] ו' מלכים, ומהיטבאל נוק' דמ"ה, ועי' [הז' מלכים דב"ן שמתן] נתקנו אלר". עי' קל"ח פתח לא עמ' קיב; שם מ"ה, זה סוד אורות המצח של א"ק, והוא שם הו"ה במילוי אלפין: יר"ד ה"א וא"ו ה"א; שם, פתח נט עמ' ריט.
229. עי' אד"ר קלה סע"א, ושם מפרש שכל העולמות נחרבו, והטעם משום שאדם לא נתקן, דתיקון אדם בצורתו כולל הכל; עי' במבר"ש ש"ב, ח"ג, פ"ב, י"ב ע"ב: "ועתה נקרא תיקונא דאדם... שהוא שם מ"ה בגי' אד"ם, ועוד כי אדם לא אתקרי אלא כד הוו דכר ונוקבא, כמ"ש זכר ונקבה בראם ויקרא שמם אדם".
230. עי' אד"ר קמב, ע"ב, ועי' מבר"ש שם, דכל ז' מלכין דב"ן נעשו בחי' נוק' להדר, ונקראו בשם אשתו.
231. עי' זהר תרומה ח"ג, קמד, ע"ב, וע"ח ש"י, פ"ג, מט, ע"א.
232. עיי"ש.
233. אדם כולל זר"ן כזכר, חוה כוללת זר"ן כדלקמן. וג"כ שניהם אז יכלו לעשות תולדות, עי' קל"ח פנ"ט, עמ' ר"ב.
234. במלכים של ב"ן שהיו בסוד נוקבא, ובזמן ההוא בעולם התוהו לא היו שום תולדות אלא חורבן, בגלל שלא התחבר הזכר עם הנקבה, אבל עכשיו, הנוקבא היא בבחינת "אם כל חי".
235. פי' בנוקבא יש בחינת זר"ן, מ"ה כמנין אד"ם, י"ט כמנין חו"ה, ועי' במבר"ש ש"ב, ח"ג, פ"ב, יב, ע"ג, ובעי' חיים ח"א היכל ב', שער התקון, פ"ג, מט ע"א; אדיר במרום ח"ב עמ' קל ד"ה: "הנהגה נוקבא בבחינת ב"ן לבדו נקראת בן טבאל". תקט"ו תפלות, ת' ואתחנן; ד"ה: "ושם אשתו מהיטבאל, מ"ה י"ט".

תקון²³⁶ וזה ימין. בזמן שהוא [של
 התקון] התחברו באחד א"ל [הימין]
 אלהים [השמאל] יהו"ה [האמצע],
 ומכאן [כלומר מן אבא ואמא ואריך]²³⁷
 יוצאת גלגלת [פתר] אחת חזקה,²³⁸ וזה
 ראש המלך [זעיר אנפין] ודאי. שהרי
 חסד [הימין] וגבורה [השמאל] [של
 אריך]²³⁹ התחברו באחד על שהוא
 עמוד האמצעי [תפארת של אריך]²⁴⁰,
 ואז שם האירו כל האורות העליונים,
 [דהינו] סוד של השלשה ראשים [של
 אריך] שנאמר, וסוד של שבע [תיקוני
 הראש של אריך],²⁴¹ שהם כללות
 העליון. אבל שלש [מוחות]²⁴² נחלקו
 כאן לארבע, והם חכמה ובינה חסדים
 וגבורות, ואז הכל נכלל בהוא עמוד
 האמצעי. ואם תאמר, למה ארבע?
 אלא בגלל השכינה שנכללת כאן,²⁴³
 [כמו] שפתוב: זכר ונקבה בראם (שם
 ה.ב). אז כאן כל הגוף נשרש בחבור
 אחד.²⁴⁴ אמנם ארבע הם: חכמה ובינה
 מצד של אבא ואמא, ושתי עטרות
 שעטרו אותו, שפך הם [או"א] נטלו

אתתקון, ודא ימינא. בההוא זמנא
 אתחברו בחדא אל אלהים ה'. ומתקא
 נפקת חד גלגלתא תקיפתא, ודא רישא
 דמלכא ודאי. דהא חו"ג אתחברו בחדא
 על ההוא עמודא דאמצעייתא, וכדין
 תמן אתנהירו פלהו נהורין עלאין, וזא
 דתלת רישין דאתמרו, ורזא דשבע
 דאנון כללא עלאה. אבל תלת הקא לד'
 אתפרשו ואנון חכמה ובינה חו"ג,
 וכדין כללא אתפליל בההוא עמודא
 דאמצעייתא. ואי תימא אמאי ד'. אלא
 בגין שכינתא דכלילת הקא, דכתיב זכר
 ונקבה בראם (שם ה.ב). כדין הקא
 אשתרש כל גופא בחבורא חד. אבל ד'
 אנון חכמה ובינה מסטרא דאבא ואימא
 ותרין עטרין דאעטרו לה, דהכי נטלו

236. עי' לעיל הערה 81. תחילת התי' בשם א"ל כדלעיל בתי' הראשון של דיקנא.

237. ועי' ע"ח שכ"ט פ"ז, ח"ב עמ' כד ע"ב.

238. עי' אד"ר קל"ה ע"ב, ונקרא כן כיון שניצוצות שלה בחי' גבורות, וז"ל: "ודינא מסטרוי אשתכח, ובגין דא האי גולגלתא אתקרי גולגלתא תקיפא".

239. ועוד טיפת חו"ב שיש בנצח הוד של תבונה, עי' יין הרקח שם אות מ"ז.

240. תפארת של אריך, עי' הערה 241.

241. ועי' שעה"כ ענין כונת חזרת העמידה, דרוש ה', ד"ה עוד מא ע"א.

242. דהיינו חב"ד, עי' אד"ז רצז, ע"ב; עץ חיים שכ"ט, פ"ז, כב, ע"ג;

243. עי' ע"ח ח"ב, היכל ו', שער ה, לח, פ"ג, ד"ה ועתה, סא, ע"ד.

244. עי' אד"ר, קלו, ע"א.

אוֹתָם מְלַמְעֵלָה [מִן אַרְיָד],²⁴⁵ וְהִם חֲסִדִּים וְגִבּוֹרוֹת. כֹּל [הַאֲרַבְעָה מִזְחֹת] הִתְחַבְּרוּ בְּאַחַד, וְנַעֲשִׂית גְּלַגְלַת שֶׁל הָרֹאשׁ הַזֶּה - כְּלָלוֹת הַכֹּל.²⁴⁶ וְאַחַר כֵּן מִשָּׁם הִדְבְּרִים הַתְּפִשְׁטוּ לְמַטָּה, וְנַעֲשִׂה גּוּף אֶחָד בְּתַקּוּן שְׁלֵם כְּמוֹ שְׂרָאוּי.

בֵּא וְרֵא, כֹּל הַתְּקוּנִים שֶׁל זְעִיר אֲנַפִּין יוֹצֵאִים מִתְּקוּנִים שֶׁל אַרְיָד אֲנַפִּין,²⁴⁷ אֲלֵא שְׂבָאן [בּוֹעִיר אֲנַפִּין] לֹא נִתְגַּלָּה אֲלֵא מֵה שֶׁנִּתְגַּלָּת. וְלִמְעֵלָה [בְּאַרְיָד] הַכֹּל הוּא רַחֲמִים, וְכֵאן [בּוֹעִיר אֲנַפִּין] יֵשׁ דִּין וְרַחֲמִים בְּאַחַד,²⁴⁸ שְׂכַךְ צָרִיד לְתַקּוּן הָעוֹלָם.

שְׁלֹשָׁה מִזְחֹת נִמְצְאִים בְּגִלְגֻלַּת הַהֵיא, וְהֵם חֲכָמָה בִּינָה וְדַעַת. בְּחֲכָמָה וּבִינָה, נוֹטֵל כֹּל הַדְּבָרִים לְיָמִין וְלִשְׂמָאל. וְאַחַר כֵּן דַּעַת כּוֹלֵל הַכֹּל,²⁴⁹ חוֹזֵר וּמִתְּפַשֵּׁט בְּגוּף [שֶׁל זְעִיר אֲנַפִּין], וְנוֹתֵן גְּבוּרָה לְשִׁכְיָנָה.²⁵⁰ וְאֵן נִשְׁלָמוּ הַדְּבָרִים כְּמוֹ שְׂרָאוּי. וּמִחַ יָמִין [חֲכָמָה] הַתְּפִשְׁט לְשִׁלְשִׁים וְשָׁנִים נְתִיבוֹת,²⁵¹ וּמִחַ שְׂמָאל

אֲנוּן מְלַעְלָא, וְאֲנוּן חֲסִדִּים וְגִבּוֹרוֹת, כֹּלֵא אֲתַחְבֵּר בְּחֲדָא וְאֲתַעְבִּיד גְּלַגְלַתָּא דְרִישָׁא דָּא כְּלָלָא דְכֹלֵא. לְבַתֵּר מִתְּמָן אֲתַפְּשְׁטוּ מְלִין לְתַתָּא וְאֲתַעְבִּיד חַד גּוּפָא בְּתַקּוּנָא שְׁלִים כְּדָקָא יָאוּת.

תָּא חֲזִי כְּלָהוּ תְקוּנִין דְזְעִיר אֲנַפִּין מִתְּקוּנִין דָּא"א נְפִקִין, אֲלֵא דְלֹא אֲתַגְּלִין הֲכָא אֲלֵא מֵאֵן דָּאֲתַגְּלִין. וְלִעְלָא כֹּלֵא אִיהוּ רַחֲמִי, וְהֲכָא דִינָא וְרַחֲמִי כְּחֲדָא, דְהֲכִי אֲצַטְרִיד לְתַקּוּנָא דְעֵלְמָא.

תֵּלַת מִזְחִין קִימִין כְּהֵיא גְלַגְלַתָּא וְאֲנוּן חֲכָמָה וּבִינָה וְדַעַת. חֲכָמָה וּבִינָה כְּהוּ נְטִיל כְּלָהוּ מְלִין לִימִינָא וּשְׂמָאלָא. לְבַתֵּר דַּעַת כְּלִיל כֹּלֵא וְתַבַּת וְאֲתַפְּשֵׁט בְּגוּפָא וְיַהֲיֵב גְּבוּרָה לְשִׁכְיָנָתָא, וְכַדִּין מִשְׁתַּלְמִין מְלִין כְּדָקָא יָאוּת. וּמִחָא ימִינָא אֲתַפְּשֵׁט לְתַרִּין וְתִלְתִּין שְׁבִילִין,

245. עי' ע"ח ח"ב, שכ"ט פ"ז, כד, ע"ג: וראה לעיל הערה 212.

246. דהיינו בראש ז"א נכללו כל הפרצופים העליונים, או"א יסו"ת, אריק, וז"ת דעתיק.

247. עי' שענה"כ חזרת העמידה, דרוש ה', מ, ע"ד, ד"ה עוד יש, ועי' אד"ר סלט, ע"א.

248. עי' זהר משפטים קיח, ע"ב, ועי' אד"ר קלו, ע"א: סד"ה תאנא בגולגלתא.

249. עי' אד"ז רצב, ע"ב; עיין קל"ח פתח קכ"ד, קכ"ו.

250. עי"ש, רצה, סע"ב, דמאחורי ז"א בחזרה אתדבק נצוץ וכו', וזו גבורה, עי' קל"ח פתח קכד, עמ' שלט.

251. עי' אד"ר קלו, ע"א; אדיר במרום ח"א עמ' קלו: "והנה גם ב"א יש הקרום של מוח, אבל יש חילוק, כי זה [באריא] אינו פוסק, ושל ז"א פוסק ומתפשט המוח לל"ב נתיבות".

[בינה, מחפשט] לחמשים שערי בינה. ותכל הוא לפי מה שצריך לקחת לו ולעורר מעשים במדרגותיו כמו שראוי.

שערות הראש - [שם] עומדות שערות על שערות. וכאן נראית הסתבכות [בשערות],²⁵² מה שלא נראה למעלה [בארץ] כלל.²⁵³ לפיכך כאן עומדת התורה על פי כמה מחלוקות, לימין ולשמאל.²⁵⁴

עינים של הראש, על דרך העינים של עתיקא [א"א] התחלקו [לשלש]. אלא שבאן עומדים שלשה צבעים [אדום שחור וירוק],²⁵⁵ כנגד השלשה לבנים שלמעלה [בארץ]. ובזמן שנפתחות בדין, נראות העינים ארמות.²⁵⁶ ואוי למי שנפגש בהם. ובזמן שנפתחות ברחמים, הכל חוזר ללבן.²⁵⁷ והאור שנוטלות [העינים] מלמעלה, זה הוא אור שכתוב עליו: [עיניו כיונים על אפיקי מים] רחצות בחלב ישובות על מלאת (שיר ה'יב), [בחלב] - זה חלב של

ומחא שמאלא לני שערי בינה. וכלא כמה דאצטריך לה לנטלא ולא תערא עובדין בדרגוהי פדקא יאות.

שערי דרישא קימין נימין על נימין. והכא אתחזי ערבוביא מאי דלא אתחזי לעלא כלל. בגין כך הכא קימא אורייתא בכמה מחלוקות לימינא ולשמאלא.

עינין דרישא כגונא דעינין דעתיקא אתפרשו. אלא דהכא קימין תלת גונין, לקבל תלת חורין דלעלא. ולזמנין דמתפקחן בדינא, אתחזין עינין סומקין. ווי מאן דאערע קמיהו. ובזמנא דמתפקחן ברחמי, כלא אתהדר חור. ונהירו דנטלין מלעלא, דא איהו נהירו דכתיב בה רחצות בחלב ישובות על מלאת (שיר ה'יב) דא חלבא דאימא.

252. אד"ר קלו, ע"א, ואד"ז רצג, ע"א; אדיר במרום ח"א עמ' קנב: "החילוק שיש בין שערות הז"א ובין שערות הא"א. כי באמת השערות של ז"א הם מסובכין, והשערות של א"א אינם כך. והענין, כי הז"א עומד דוקא להנהגה, וההנהגה היא כך מורכבת, וזהו ענין הסתבכות. אבל א"א אינו עשוי לזה, אלא להגדיל כוח החסד בהנהגה".

253. אד"ר קכח, סע"ב, וכדלעיל בשערות דאריך, ד"ה ת"ח לתתא, והערה 93 שם.

254. עי' אד"ר רלו, ע"א, דבשערות תלוים טעמי תורה טהור וטמא. ע"ע לעיל הערות 94-95.

255. אד"ר קלז, ע"א; ועיין לעיל הערה 104; ענין העינים של ז"א ראה אדיר במרום ח"א עמ' רפא-רפג.

256. עי' אד"ז רצג, ע"ב, מאדום העין יוצאים מארי דינא.

257. עי' אד"ר קלז, ע"א.

אימא.²⁵⁸ שְׁהָרִי זְעִיר אֲנָפִין נוֹמֵל הַכֹּל מְאִימָא. אִזּוּ: יִשְׁבוֹת עַל מְלֵאת, בְּתַקוּן שְׁלָם, וּבְאִשְׁר מְסַתְּפֵלוֹת [הַעֵינִים שֶׁל זְעִיר אֲנָפִין] בְּעֵינִים הַעֲלִיזוֹת [שֶׁל אַרְיָד], הַכֹּל חוֹזֵר לְרַחֲמִים. וְזֶה סוּד [הַפְּסוּק]: כִּי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ וְגו' (ישעיה נב ח).²⁵⁹

דְּהָא פְּלָא מְאִימָא נְטִיל ז"א. כְּדִין יִשְׁבוֹת עַל מְלֵאת, בְּתַקוּנָא שְׁלִים. וְכַד מְסַתְּפֵלָן בְּעֵינֵין עֲלֵאִין, פְּלָא רַחֲמֵי אַתְהֵדֵר. וְרִזָּא דָּא פִי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ וְכו' (ישעיה נב ח).

אֲזַנִּים שֶׁל הַמְּלֶכֶה עוֹמְדוֹת לְהַעֲלוֹת הַדְּבָרִים לְמַעְלָה לְפָנָיו כְּדִי לְדוֹן בְּהֵם. וְכַפִּי מַה שְׁנֹשְׁמַע, כְּדִי נַעֲשִׂים הַדְּבָרִים וְדִאי.²⁶⁰

אוּדְנִין דְּמִלְכָּא קְיָמִין לְאַעְלָא מְלִין לְעֵלָא לְגַבְהָ וְדִאִין לוּן. וְכַפּוּם מְאִי דְשָׁמַע הָכִי מִתְעַבְּדִין מְלִין וְדִאי.

הַחֲטָם עוֹמֵד כְּדִי לְנִשֵּׁב הַרוּחַ כְּמוֹ לְמַעְלָה [בְּאַרְיָד], לְעוֹרֵר עַל יְדוּ מַה שְׁצָרִיד לְעוֹרֵר. אֶלָּא שְׁפָאן מְנַקֵּב אַחַד נוֹשֵׁב רַחֲמִים, וּמְנַקֵּב אַחַד נוֹשֵׁב דִּין.²⁶¹ וּלְמַעְלָה הַכֹּל רַחֲמִים.

חוּטְמָא קָאִים לְנִשְׁבָּא רוּחָא כְּגוֹנָא דְלַעְלָא, לְאַתְעָרָא בְּהָ מֵאֵן דְּאַצְטְרִיד לְאַתְעָרָא. אֶלָּא דְהִקָּא מְחַד נוֹקְבָא נְשִׁיב רַחֲמֵי וּמְחַד נוֹקְבָא נְשִׁיב דִּינָא. וּלְעֵלָא פְּלָא אִיהוּ רַחֲמֵי.

מְצַח שֶׁל הַמְּלֶכֶה עוֹמֵד לְהַפִּיל פְּחַד עַל הַרְשָׁעִים, שְׁפֵלָם פּוֹחֲדִים מִפְּנֵיו וְדִאי.²⁶²

מְצַחָא דְּמִלְכָּא קָאִים לְאַפְלָא דְחִילוּ עַל חֵיבֵיא, דְּכֻלְהוּ דְּחִלִּין מִקְמָה וְדִאי.

258. עי' זהר ויקרא ח"ג יז, ע"א; פח"ד סי' סו; אדיר במרום שכה-שכז, ושם מבאר סוד הרחיצה הזאת בחלב באז אימא. ושם עמ' שכז: "הנה העינים, לפעמים יתחלש הטבע הזה, וזה נמשך מהסתלקות המוחין דגדלות. ואז יגבר הדין בעינים, והוא סוד הגוון אדום והשחור. והוא צריך להיות רוחץ בזה החלב, שהוא מחזיק הטבע בסוד הליחות המתגבר על החום. אמנם לא תגיע הארה זו להיות רוחץ, אלא בכח הארת העין דא"א. ופירוש הענין, כי אם נתחלשו העינים, צריך להחזיקם בכח החלב הזה הבא מאימא, שכבר אמרנו שבו הדין חוזר לחסד... בהיות הארת העין הטוב מגיע אל עין הז"א, הנה זאת הארה גורמת לו לחזור ולהתחזק... שאז תתעורר אימא בחלב שלה, וימשך החלב אל ז"א למתק דינו והעין נתקן".

259. אד"ר קל, רע"א, אדיר במרום עמ' של.

260. עי' אד"ר קכב, ע"ב; עיין דרך ה', ח"ב, פ"ב, ס"ב.

261. עי' לעיל הערות 135-138.

262. לעיל הביאור של המצח של אריך, והערות 120-121.

וְקִוּ נִכְבֵּד שֶׁל הַמִּלְכָּה, בְּתִשְׁעָה
 תְּקוּנִים תְּקוּ, ²⁶³ וְהֵם תְּלוּיִם בְּתִשְׁעָה
 [תְּקוּנִים] שֶׁל אֲרִיף אֲנִפִּין. אֲבָל בְּזִמְנֵן
 שְׁהִדְבְּרִים נִתְקִינִים, אִזְּ הַתִּשְׁעָה נִשְׁלָמִים
 לְשִׁלְשָׁה עֶשְׂרִי. ²⁶⁴ וְשִׁלְשָׁה עֶשְׂרִי [תְּקוּנִים]
 שְׁלֹמֵעֵלָה מְאִירִים בָּהֶם, וְהִדִּין נִמְתַּק
 לְגַמְרִי. וְכִד צְרִיף לְהַמְשִׁיךְ אוֹתָם [כֹּל
 הַשִּׁלְשָׁה עֶשְׂרִי תְּקוּנִים שֶׁל אֲרִיף] לְמִטָּה,
 בְּזִמְנֵן שְׁהִדִּין תְּלוּי בְּעוֹלָם. ²⁶⁵ עַד פֶּאן
 מִתְקַשְׂרִים תְּקוּנִים שֶׁל זְעִיר אֲנִפִּין
 בְּתְּקוּנִים שֶׁל עֵתִיקָא קְדִישָׁא, לְהַנְדֵּעַ
 שְׁהַכֵּל [הוּא] אֶחָד וְדָאִי.

דִּיקְנָא וְקִירָא דְמִלְכָּא בְּט' תְּקוּנִין
 אֲתִתְקַנְתָּ, תְּלִין מְט' דָּא"א. אֲבָל בְּזִמְנָא
 דְּאֲתִתְקַנְיָן מְלִין, פְּדִין הַט' אֲשֶׁתְּלִמָּן
 בִּי"ג. וְי"ג דְּלַעֲלָא נְהָרָן בְּהוּ, וְדִינָא
 אֲתִבְסָם לְגַמְרִי. וְהַכִּי אֲצִטְרִיף לְאֲמִשְׁכָּא
 לְהוּ לְתַתָּא בְּזִמְנָא דְּדִינָא תְּלִיא בְּעֵלְמָא.
 עַד הָכָא מִתְקַשְׂרָן תְּקוּנִין דְּזְעִיר אֲנִפִּין
 מִתְקוּנִין דְּעֵתִיקָא קְדִישָׁא, לְאֲשֶׁתְּמוֹדְעָא
 דְּכֵלָּא חַד וְדָאִי.

ליל י"ג בניסן

קָם אֲבִרְהֵם תְּוִקֵּן תְּחַסִּיד, פְּתַח
 וְדָאִי בְּאֵלִין ט' תְּקוּנִין רְזִין קְיָמִין
 לְאֲשֶׁתְּמוֹדְעָא, דְּלַעֲלָא אֲנוּן תְּלִיסָר
 וְלְתַתָּא אֲנוּן ט'. בְּגִין דְּד' קְדָמָאִין
 קָם אֲבִרְהֵם תְּוִקֵּן תְּחַסִּיד, פְּתַח
 וְדָאִי בְּאֵלִין ט' תְּקוּנִין רְזִין קְיָמִין
 לְאֲשֶׁתְּמוֹדְעָא, דְּלַעֲלָא אֲנוּן תְּלִיסָר
 וְלְתַתָּא אֲנוּן ט'. בְּגִין דְּד' קְדָמָאִין
 שְׁהִאֲרִבְעָה [תְּקוּנִים] תְּרַאשׁוּנִים נִפְלוּ

קָם אֲבִרְהֵם סָכָא חֲסִידָא פְּתַח וְאָמַר,
 וְדָאִי בְּאֵלִין ט' תְּקוּנִין רְזִין קְיָמִין
 לְאֲשֶׁתְּמוֹדְעָא, דְּלַעֲלָא אֲנוּן תְּלִיסָר
 וְלְתַתָּא אֲנוּן ט'. בְּגִין דְּד' קְדָמָאִין

263. עי' אד"ר קלט, ע"א, ועין חיים ח"א היכל ג', שער ב' יג', פ"ט, ס"ו ע"ב. והם הט' מדות שבפרשת שלח לך, במדבר יד, יח. ועי' בסידור הרש"ש ח"ב, עמ' קכב, שהם: א' ארז, ב' אפיים, ג' רוב חסד, ד' נשא עון, ה' ופשע, ו' ונקה, ז' פוקד, ח' על שלישים, ט' ועל רביעים.

264. עי' היטב בשעה"כ ענין ויעבור, דרוש א', ד"ה דע, מג, ע"א, שנוספים עוד ד' תיקונים ע"י החיזורתי שמאחורי רישא דא"א; ע"ח ש"ג ספ"ה, סג, ע"ב; אדיר במרום ח"א עמ' קטז: "אך הד' חזורתי דעל קדלא, הם עושין פעולה יותר גדולה מן האורות האחרים, שהם נמשכים למטה בז"א עצמו להשלים הדיקנא שלי", וע"ע לעיל הערות 167-168.

265. עי' אד"ר קלא, ע"א, ד"ה תאנא בצניעותא, שבחודש תשרי בהימים הנוראים, ה"ג אלה נמצאים בעולם. וכו'; וגם ע"י תפלת ויעבור נשלמים תיקוני הדיקנא, עיין קיצור הכוונות עמ' כ; פחו"ד, שערי רמח"ל עמ' רכ: "ולפעמים ז"א עצמו ישוב בן י"ג תיקונים, וזה יורה על שוב הדין לרחמים. וזה הענין של י"ג מדות של ויעבור"; שערי רמח"ל כללי חכמת האמת, שם עמ' שלח, ס' ס: "ואלו ה"ג תיקוני דיקנא הם ה"ג מידות של רחמים שהזכיר מרע"ה בפרשת כי תשא... "מי אל כמכה" הם השמות של התיקונים במקומם בארץ, ואותם של "אל רחום" הם השמות של התיקונים כשמשלשלים למטה בז"א, להתלבש בדיקנא שלי".